

A principis del s. XX es fan evidents els trets distintius de la modernitat: la concepció de la igualtat de tots els homes i la interpretació de la realitat en termes científics. L'avenç de la tècnica afecta també l'art amb els invents de mètodes de reproducció totalment diferents als que havien existit fins aleshores (gravat, impremta, litografia...). Ens referim a la fotografia i al cinema. Aquests invents fan que desaparegui la diferència entre original i còpia i, a més, es converteixen en mitjans per a les masses. La reproductibilitat de l'obra ha causat la pèrdua de la seva aura, de *l'hic et nunc* de l'obra, és a dir, la seva existència única i irrepetible, ja que els dos tendeixen a igualar l'obra d'art a qualsevol altre producte. Això ha portat al fet que l'art tingui un sentit lúdic i expositiu. Sembla, doncs, que la pèrdua de l'aura està d'acord amb l'època contemporània i que l'art ha d'acceptar aquesta nova situació. Un dels primers moviments d'avantguarda del s. XX és el dadaisme que sorgeix en plena Primera Guerra mundial. Aquests volen acabar amb la concepció tradicional de l'art, entès com únic i bell. En aquest treball hem volgut observar fins a quin punt el dadaisme és interessant i revolucionari, si tots els dadaistes són iguals i les diferents tècniques que utilitzen per acabar amb aquell art, que semblen anticipar el que estem dient sobre la pèrdua de l'aura. També es parla, a partir d'un text de Walter Benjamin, de la reproductibilitat de l'obra d'art i les noves tècniques sorgides juntament amb uns altres dos fenòmens i quina relació tenen amb els dadaistes. El dadaisme és un moviment que s'acaba dissolent amb la vida a causa de les tècniques que utilitza: *collage*, *frottage*, *ready-made* o el fotomuntatge. Totes aquestes tècniques incorporen l'atzar ja que la trobada amb els diferents objectes no ha estat prevista sinó que ha estat fruit de la casualitat i també es fusiona l'art amb la vida. Així, sembla ser que els dadaistes saben copsar el significat d'aquestes noves tècniques d'acord amb la nostra època, la de la igualació i la desaparició de l'autenticitat, és a dir, l'aura.

ÉS EL DADAISME UN MOVIMENT COHERENT AMB LA SEVA ÈPOCA?

El dadaisme és un moviment que aboleix qualsevol lògica ja que necessita la regeneració constant de les idees per poder obtenir en tot moment una llibertat absoluta sense afiliar-se a cap en concret. Aquesta regeneració implica, també, destruir-se a cada moment. Així, dadà per viure necessita la seva pròpia destrucció. Cal diferenciar, però, entre els dadaistes. Així, trobem, per una banda, els dadaistes de Nova York i París, els quals es podria dir que trenquen amb moltes idees de la societat burgesa i fins i tot amb l'obra entesa com a objecte bell, però s'acaben comercialitzant creant productes elitistes i cars només a l'abast de milionaris. Fins i tot, respecte a la reproductibilitat de l'obra, la practiquen fins a un límit per evitar la monotonització, arribant així a un elitisme més accentuat. En canvi, els dadaistes de Zurich i Alemanya, en especial aquests últims, es vinculen més al món de la política, volent atacar un poder al qual consideren antidemocràtic i totalment contrari als seus ideals. Finalment, el dadaisme és un moviment coherent amb la seva època en el sentit que és un moviment sorgit de la guerra i una situació en concret i que, a sobre, és rebutjat per la gent. Tal com diu Benjamin, no és estrany que els moviments capdavanters com el dadaisme rebin el rebuig del públic en el moment en què sorgeixen perquè el públic encara no està preparat per entendre'ls i els mitjans tècnics tampoc no estan gaire desenvolupats. El dadaisme, doncs, és interessant en el punt que ens mostra una nova forma d'entendre l'art i la vida.

La part teòrica d'aquest treball ha estat presentada en forma de diari d'acord amb l'estètica dadaïsta ja que aquests publiquen molts diaris per poder transmetre les seves obres, normalment fotomuntatges o poesies. Pel que fa a la part pràctica, s'ha elaborat a partir de l'estètica dadaïsta i presentat dins d'una caixa tal com ho van fer alguns artistes dadà. No es pot dir, però, que aquesta part hagi estat premeditada sinó que la majoria de les obres han estat fruit de l'observació de la realitat amb una mirada artística, sempre influïda pels dadaistes, però sense tenir cap idea prèvia del que es volia crear.